

Κόντε Άρη

Γιουσουρούμ

Σειρά: Ποίηση
Τίτλος: Γιουσουρούμ
Συγγραφέας: Κόντε Άρης
Copyright ©: Κόντε Άρης

ποιήματα του υποφαινόμενου

*Ο Κόντε Άρης ξανά
εκδίδεται κι αυτή τη
φορά βγάζει τους
κόπους του στο
γιουσουρούμι!*

Ε' ό,τι μου χάρισε
και έφτιασα
ως εδώ δίχως
να ξεμυχθώ

Πληροφορίες

Σε τούτη τη δεύτερη έκδοση ο Δρόμος περνά τον υπογράφων από ένα συνειδησιακό μπέρδεμα, συνέπεια του οποίου, μια έντονη εσωτερική αγωνία.

Τούτο μας φέρνει στο «Γιουσουρούμ»... Ποιήματα σκόρπια, σαν τις μεταπτώσεις της πορείας. Τραχιά κι ασκάλιστα από την ακεφιά που επιφέρει ένα βαρύ φορτίο.

Δύο -ίσως και τρία- είναι κόποι που δεν συμπεριλήφθηκαν στον «απολογισμό» (η πρώτη συλλογή) και το καρέ κλείνει με λίγα μπαλαντέρ να συμπληρώνουν τα κενά.

Υ.Γ: Το «Κόντε» μπαίνει μπροστά από το «Άρης». Δεν πρόκειται για επώνυμο, είναι ό,τι είναι: τίτλος ευγενείας.

...Κατόπιν, στην απεραντοσύνη του αορίστου, προ χώρου και χρόνου, συνεχούς, συνέβη μια σημειακή ανωμαλία. Συνέπεια εκείνης της ανωμαλίας (-καλά ε, πολύ ανώμαλος ο καινούριος φυσικός) ήταν μία κολοσσιαία κοσμική έκρηξη, η γνωστή σε όλους μας, «Μεγάλη Έκρηξη»... (τι είπε ο τεραστιοτεράστιος!)

- *Κύριε καθηγητά, κύριε καθηγητά!*
- *Μάλιστα, παιδί μου.*
- *Δε μας λέτε, τι συνέβη, τελικά, ύστερα από τόσα δισεκατομμύρια χρόνια, μέσα απ' αυτή την έκρηξη;*
- *Μα η συνείδηση, παιδί μου, ο άνθρωπος, τι άλλο;*
- *Ε, ξέρω 'γω... κανας εντειχιζόμενος φούρνος...*
- *Σιωπή! Με κοροϊδεύεις τόση ώρα!*
- *Καθόλου κύριε καθηγητά. Εσείς δε λέτε πως η Ζωή είναι το πιο πολύπλοκο πράγμα που υπάρχει στο σύμπαν;*
- *Φυσικά.*
- *Και πως οι πιθανότητες αυτή να συμβεί είναι σα να περιμέναμε, φυσώντας ο αέρας τα σκορπισμένα κομμάτια ενός μεγάλου αεροπλάνου, εκείνο να συναρμολογούταν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να ήταν σε θέση να πετάξει ξανά;*
- *Μεγάλα λόγια των σοφών της δυτικής διανόησης...*
- *Ε, τότε γιατί το βλέπετε παράξενο κάπου να έχει δημιουργηθεί ένας, καθόλα*

φυσικός, εντοιχιζόμενος φούρνος! Μήπως η δημιουργία του είναι πολυπλοκότερη απ' αυτή της Ζωής;

- Μα νομίζω πως το 'χουμε αποσαφηνίσει τούτο σε προηγούμενες τάξεις. Μετά τη «Μεγάλη Έκρηξη» δημιουργήθηκε, όχι μόνο μια «φυσαλίδα» -όπου κατόπιν θα εξελισσόταν σε σύμπαν- μα εκατομμύρια! Στις άπειρες αυτές πιθανότητες, σ' αυτά τα «κοσμικά πειράματα», ας πούμε, έτυχε το δικό μας σύμπαν να περιέχει εμένα κι εσένα...
- Α, οπότε ακόμα καλύτερα! Κάπου θα πρέπει να υπάρχει ολόκληρο σύμπαν γεμάτο με εντοιχιζόμενους φούρνους!
- Κι ένα άλλο με μπετούγιες!
- Κι ένα που θα 'χει τις κουζίνες!
- Σιωπή!!... Θα συνεχίσουμε το μάθημά μας την επόμενη φορά...
- ...Ένας ηλεκτρολόγος σ' εκείνο το σύμπαν θα πρέπει να βγάζει πολλά λεφτά...

*«Σπόρια τσίχλες πωλώ, καραμέλες σωρό
τρέξετε πάρτε παιδιά να χαρείτε»...*

Μοναξιάς ταξίδια
(reprise)

*Οι σκέψεις που με ταξιδεύουν
που μου μιλούν σε γλώσσα ξένη
χρώματα αλλιώτικα και κόσμους που μαγεύουν
απλώνουν σα χαλί σε μια στιγμή ονειρευμένη*

*Όρη που γάλα στάζουν
που μέλι ρέει από τα δάση
και που στις όχθες νύμφες αδράχνουν
ό,τι η καρδιά ζητά να φτάσει*

*... Ταξίδια μοναξιάς δε σας φοβάμαι!
Εσείς με φέρατε στον κόσμο τούτο
Από μικρό παιδί στα μέρη σας κοιμάμαι
Μικρό-μικρό σου το 'δωσα, έλα και πάρε μου το*

Στον βράχο

*Αστραφτερή μέρα
λούζει το τοπίο
της θάλασσας το μεγαλείο
δίχως αέρα*

*Από έναν βράχο το παιδί
ταράζει τα νερά της
στη θέρμη και στη ζεστασιά της
ορμάει να βρεθεί*

Άνοιξη

Σήμερα βγήκα από το σπίτι
Μακριά από τις σκέψεις μου
πέρα απ' τη μέγερνη τεσσάρων ντουβαριών
στης άδειας παραλίας το σκιερό παγκάκι

Άνοιξη! Ένα δελφίνι ανάβει και σβήνει
εκεί που το στερέωμα κι η θάλασσα γίνονται ένα
κι εγώ με το καθένα!
Σκέφτομαι πόσα χαράμισα στον σκέψαυ τη δίνη

Προσμονή

Τα βλέφαρα μια μέρα θα ανοίξουν
το φως του ήλιου στην κόρη θα αστράφει
στο πρόσωπο θα λάμψει
η Ζωή

Στη γη ξανά θα περπατήσεις
σ' άδεια πεδία και σε βράχια
σε παραλίες και στα στάχνα
θα νιώσεις θαλπωρή

Σε μέρη που δεν είναι χρόνος
ούτε κι εσύ
ποτέ ξανά δε θα 'σαι μόνος
Όλοι όσοι θα 'ναι, θα 'ναι μαζί

Ο γίγαντας με τα πήλινα πόδια

Οι γίγαντες που πίσω από πανί μιλούν
δε διώκουν όμοιους γιους να δουν
Οι μεγαιστάνες που γεννάνε
μπρός απ' τις «τύλες των θεών»
σε πανηγύρι γιουσουρούμ
πουλούν τα πλούτη των εθνών

Η Βαβυλώνα τυραυνά
του κόσμου όλου τα παιδιά
Κι Αυτός που πλάθει τον λαό Του
σπάζοντας όλο το «εγώ» του
αφήνοντας να τη γευτούν
μες απ' τα δόντια της τραβά

Μεθύστε όλοι απ' το κρασί της!
Σ' όλους αξίζει η αηδία
σ' όλους αξίζει το κορμί της
Στο εμπόριο και στη λαγυρεία
στης μέθης μέσα τη μωρία
ο κόσμος όλος εραστής της

Κανέννας πια δε σταματά!
Ο πίνων πίνει και μεθά
Ο κόσμος ξέφρενα τραβά στην κατηφόρα
όλοι δε βλέπουνε την ώρα

...κι ο χρόνος τώρα σταματά

Περισπασμός

Ο χρόνος με χτυπά με μαύρο βίτσι
ατάραχος με προσπερνά
Η άδολη πνοή μου έχει λείψει
η ξεγυνοιασιά

Γιατί;
Ίσως γιατί τον σκέφτομαι συχνά
Γιατί δεν είμαι πια παιδί
Γιατί μου 'πέσαν τα μαλλιά

Κάτι με συνθλίβει
μία ροή παντοτινή...
Τριγύρω η Ζωή!
...Κι ο θάνατος που πνίγει την κάθε μας στιγμή

Μα δε θα χαριστώ στο σκότος
Και ας διαβαίνουν ύστερες γενιές
πικρά λογόντας «μάταια λόγια, άσκοπος κόπος»
αρχαίων λησμονώντας τις γονικές κραυγές

Απέχθεια

Δε την αντέχω τόση βλακεία
βλέπω παντού την επικράτησή της
Στο δέρμα επάνω και στο κορμί της
η αηδία

Να περπατώ στον ίδιο δρόμο
πώς να δεχτώ
... να γίνω ένα με τον κόσμο
Θα κάτσω εδώ
Σαν άγριο δυόσμο αρώματα θα νοσταλγώ

Θα λέω: μαράθηκε ο τόπος
Γύρω μου ερημιά θα μοιάζουν όλα
Θα κουρνιαστώ, στου νου μου μέσα την κονσόλα
και θα χαθώ απ' τους ανθρώπους

Θα 'μαι παιδί αγνό σαν κρίνο
δίχως σκοπό θα χαίρομαι
κι ό,τι ανόητο δέχομαι
να με πονά δε θα τ' αφήνω

Όραση

Σάρκες νεκρές, αίμα ποτάμια
γύρω φωτιές
κι ουτ' ένα κλάμα
για προσευχές

Σκοτάδι τριγύρω
ερείπια, συντρίμμια
κι εγώ από πάνω ίπταμαι
δίχως συναίσθημα

Τα βλέπω όλα πλέον
Τα πάντα συμβαίνουν απόψε!
Από καιρό...
Τύφος, χολέρα και θάνατος
Κίτρινα όλα τριγύρω

Μα εγώ δεν πονάω
έχω περάσει από 'κει
Όλα συμβαίνουν! Όλα ειν' εδώ!
Κι εγώ κοιμάμαι

Κάθαρση

*Θέλω να πέσω στις συμπληγάδες
να με συντρίφουνε καιροί φρονιάδες*

*...μες απ' το σώμα το αίμα να εκραγεί
κι ο κόσμος όλος ας το πιεί... ας ξεπλυθεί*

*Την πένα να καρφώσω στην καρδιά τους
να στάξει κόκκινο μελάτι βαθιά στα σωθικά τους
Γεμάτο λόγους που πυρώνουν να χυθεί
απέναντι στους δαίμονες που κρύβουν να σταθεί*

*...αυτοστιγμής ν' αναφλεγούν!
Στα μάτια η φρίκη της ύστατης στιγμής που ζουν
καθώς το αίμα από την πάλη
θα τους ραντίζει το κεφάλι!*

*Ω! Να κάτσω πάνω απ' το παρόν που ζούμε
γύρω οι φωνές να βουβαθούνε
Μακριά από χρόνο, μακριά από πόνο
θα στέκομαι και θα κοιτώ*

Εση X

Αεράκι απαγγινό
φυσάει στο μέλι
Αιώρα καρίτσι-όνερα αγαδό
η ψυχή μου ίσαι γάνει

Δάσος στο δάσος

*Όταν αφήσω τον ίσκιο των δέντρων
τον ήχο των κυμάτων και των ερπετών
που σέρνονται κάτω απ' τη γη
την φλυαρία των πουλιών
και την αυγή την πρωινή...*

*Όταν η αύρα η βραδινή το καλοκαίρι
δε θα μου δίνει οξυγόνο
και σα θα πάφω από τον πόνο της ζωής...*

*... θα είμαι εδώ ξανά!
Σ' άλλο κορμί, άλλες αισθήσεις να ορεύω
και σαν παιδί θα διαφεντεύω
αυτά που μείνανε...
και συνεχίζουν...*

Λυγίζοντας

*Θα 'θελα να φωνάξω
τόσο που ο Θεός επιτέλους να μ' ακούσει!
Να 'ρθει κοντά μου και γεμάτος ηρεμία
να μου πει πως όλα καλά θα πάνε*

*Τα πόδια μου να πάφουν πλέον να πουάνε
και η καρδιά μου να προλάβει να δακρύσει
Μέσα στου νου τη νηνεμία
να ξαπλωθώ και να αράξω*

*Δίχως να σκέφτομαι
Να φύγει η βιασύνη, να χαθεί
Τα βάσανα, τη μοναξιά που δεν ανέχομαι...
δέντρο στην έρημο, να μαραθεί*

*Και να γελώ!
Πόσο όμορφα τα σύμπαντα τριγύρω...
Στη θαλπωρή τους σα θα γείρω
...εκεί μακριά να ξεχαστώ*

*Όμως πονώ
και είμαι 'δω
χωρίς πολλά να ξέρω
Συγχώρα με! Εσένα περιμένω, για Σένα υποφέρω*

Στου καφεκέ...

Τι τα δεσ...

δεν τα ξέρεις;

Ανώνυμοι οι ειδοχές

*Είμαστε αυτό που κάνουμε για να
αλλάξουμε αυτό που είμαστε*

Αγώνας

Δύσκολα πέφτουμε πια για προσευχή
μια δίνη από επιθυμίες
μας παρασέρνει, μας αποσπά την προσοχή
... Φιλήδονες παρθένες και σπλαχνικές «κυρίες»

Στα μπούτια τους κολλήσαμε
στη μαύρη οπή της ηδονής
Σάλια, υγρά, ξεράσματα μας πείσανε
η Βασιλεία -τάχα- επί Τής

Όμως εγώ πεθαίνω
Στα χέρια πάνω Σου σταυρώνομαι
Και γελά κι ανασαίνω...
και καθώς πνίγομαι ανασταίνομαι

Μέλαινη ψυχή

*Θέλω να σκίσω το σώμα μου
Μια έκρηξη μεγατόνων να τα σαρώσει όλα
Να ξεχυθεί μες απ' τα βάθη μου
και σα «σουπερ νόβα» να δώσει ζωή ξανά*

*Όλα τα πρωτογενή υλικά
μόνα ξανά να μείνουν
Σιγά και σιωπηλά να σμίγουν
μέχρι ν' αρχίσουνε να ζουν!*

*Αυτή η σιωπή που κλείνεται μέσα μου
πότε θα σκάσει
Πότε θα πάφει να φουσκώνει κάτω απ' την πέτσα μου
Πότε επιτέλους θα μας κάφει!*

*Έχω κάτι για σας
μια τόση δα βομβίτσα υδρογόνου
Τόσο μεγάλη, αρκετή για όλους!
Κοπιάστε... ελάτε να γίνουμε 1*

2018

1

Το τέλος των καιρών φωνάζει
όχι απόκοσμο, μακρύ
Είναι εδώ!
Και μας δικάζει

2

Βλέπω τα σύννεφα στον ουρανό
τα έργα τους καταλαβαίνω
Βλέπω το 2018
το βλέπω και πεθαίνω
(μετά απ' αυτό)

Υποκρισία

Αγαπούν δίχως ποτέ να το φωνάξουν
... και μισούν
Μισούν γιατί ποτέ δεν το φωνάξαν!
... Και πονούν

Πλέον δεν ξέρουν
τι τους λείπει στ' αλήθεια
Τι ειπ' εκείνο που θέλουν...
το σκεπάζει η συνήθεια

Και μισούν!
... Τη χαμένη σκιά τους
κι αντί να 'ρθει κοντά τους
«φύγε!» την εκλιπαρούν

Δε μετανιώνουν
Τα ποιήματ'α που έγραψα κομμάτια
ζυγίζοντας δέκα καράτια
τα λιώνουν
χρυσάφι να βρουν...

Απάθεια

*Οι καιροί που έρχονται με συναυτούν
στέκονται και μου λένε «φύγε!
Εγκατάλειψε το κτίριο που ζεις
Τρέχα μακριά! Τρέχα για να κρυφτείς»*

*Εγώ τους λέω: πότε επιτέλους!
Πάγερό μ' άφησαν ο χρόνος κι οι άνθρωποι
Ξένα τα πρόσωπα, ξένοι κι οι τόποι
Θέλω να νιώσω την ορμή που έχει η αιχμή του βέλους*

Αγάπησαν...

*Αγάπησαν λεν...
Αγάπησαν κι άλλους
... και άλλους
Αγάπησαν δίχως να κλαιν*

*Προδόθηκαυ λεν...
Προδώσαυε κι άλλους
... και άλλους
Προδώσαυε δίχως να φταιν*

*Ύστερα πιασαν δουλειά
Εργάτες γίναν πολλοί
-εργάτες εργατικοί-
και άλλοι αφεντικά*

*Μετά μας κάλεσαν σπίτι
να δούμε μία ταινία
και του σπιτιού η κυρία
με στόμφο -μας- είπε «αλήτη...»*

Μετά φύγαμε...

Μια φορά κι έναν καιρό...

*Τί να γράψω, πώς να αρχίσω
πόσα σύμβολα και λέξεις θες για να σου εξηγήσω
Λένε πως πριν γεννηθούμε οι καρδιές μαζί βαδίζουν
μα στον κόσμο χάνονται και ζητούν ξανά να σμίξουν*

*Μα αν αυτό είναι αλήθεια
τότε ζω μέσα στο φέμα
γιατί στην καρδιά που δίνω
λες πως τρέχει μόνο αίμα*

*Μα τα μάτια σε προδίδουν
κι όταν σε κοιτώ πεθαίνω
Γιατί όταν με κοιτάζουν
την αγάπη σου ανασταίνω*

*Χίλιες λέξεις κι αν σου γράψω
βρίσκω μάταιο τον κόπο
Βρήκα φέμα στη καρδιά σου
και γι' αυτό δε βρίσκω τρόπο*

Αχ, βρε έρωτα...

*Πάντα γαλάζιος ο ουρανός
και 'συ πάντα δική μου
Και των ματιών σου ο βυθός
το φως για την ψυχή μου*

Αποχωρισμός

(sequel)

Σα να σχιζότανε η σάρκα μου
Σα να βαδίζεις στο κενό δίχως ο νους να θέλει
Χάμω στα πόδια μου κοιτάζω τα κομμάτια μου
και στον ολόαστρο ουρανό σβήνει ένα πεφταστέρι

Θέλω να κλάψω για σένα
μες στη ζεστή σου αγκαλιά να γίνω Ένα
να παίζω λίγο ακόμα
και να γελάσω μαζί σου

Να νιώσω πάλι το κορμί σου
Για λίγο ακόμα να μ' αφήσεις να σε νευριάσω
Για τόσο δα σαν ένα μικρό παιδί λίγο ψηλά να σ' ανεβάσω
Όμως ξυπνάω απ' τ' όνειρο

Ποιός θα μας συγχωρέσει
γι' αυτό που κάναμε και που κανείς μας δε θ' αντέξει
Ήτανε τόσο νωρίς
τόσο διαφορετικά...

Μωβ βαθύ

*Κείτεται χάμω σιωπηλός
στο βλέμμα καθρεπτίζονται τα σύννεφα... οι καιροί
Κάποτε είπανε πως ήτανε σοφός
γι' αυτόν οι αιώνες πια διαβαίνουν σιωπηλοί*

*Ουτ' ένα δάκρυ!
Μια υποψία λύπης δε χαράζεται στο σώμα
Η θλίψη, η όλη του κόσμου η απάτη...
ένα χαμόγελο κρυφό χάσκει στο άπνοο στόμα*

*Τάχα ονειρεύεται;
Πού να γυρίζει τώρα πέρα απ' τους ανθρώπους!
Κοιμάται; Ξεκουράζεται;
Ποιούς συναντά σ' άγνωστους τόπους;*

Ωραία θα 'ναι!!!

Ένα ακόμα τετράστιχο

*Ω... θα κλάψω για σένα
Θυμάμαι που ήσουνα παιδί
δεμένος πλάι σου, στο σώμα σου και στην ψυχή
Τα χρόνια που μας βρίσκαυ Ένα*

Εξιλέωση

Σα θα 'ρθει πάλι η Χαρά
στα μάτια σα φωλιάσει
και σα φωτίσει ό,τι εκεί έξω βρίσκεται
Στα πεύκα σα με πάρει μακριά...

Όταν, αναστημένος, θα κοιτώ
τριγύρω μου την Πλάση, τα λιβάδια
σε χώμα υγρό και σε χορτάρια
Όλα με δέος σα θωρώ...

...Δε θα 'μαι 'γω
αυτός που βλέπεις στα καφενεία
πίσω από βλέμματα λοξά κι όλο λαγνεία
τη μέθη που «βαράω» για να επιζώ

Θα είμαι κάτι άλλο
κάτι μεγάλο και τρανό
ομοίως μικρό και παιδικό
... Θα είμαι Εγώ

